

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΝΙΚΟΥ ΠΑΙΟΝΙΔΗ: Γαλάτεια - όλα τα χρώματα της θάλασσας

Τελικά έχουν όλα τα χρώματα της θάλασσας: και η Γαλάτεια και ο συγγραφέας της. Ο Πανίκος Παιονίδης, γνωστός μαέστρος της γραφής, παραδίδει στον αναγνώστη μία σφικτοδεμένη νουβέλα που, όντως, διαβάζεται απνευστί. Ήπιος αλλά και αιχμηρός, φορέας αισιοδοξίας που, κάπου κάπου, σκιάζεται από το πέπλο της μελαγχολίας αλλά στη στροφή του δρόμου αφήνει τη χαρά να θριαμβεύσει, δίνει στους χαρακτήρες του έργου του το έπαθλο της καθημερινότητας.

Γι' αυτό τους αγαπάμε πολύ. Επειδή θα μπορούσαμε να είμαστε στη θέση τους. Επειδή θα μπορούσαν να είναι στη θέση μας. Η Σάρα, ο Αχιλλέας, ο Σλάβας, η Γαλάτεια, ο Αγαμέμνων, η Ρόζα συνθέτουν, παρά τις επί μέρους ιδιαιτερότητές τους, τον κόσμο μας, ό,τι συναντάμε στο δρόμο και, απορροφημένοι με τις σκοτούρες, το προσπερνάμε αδιάφορα.

Όλα στο περιγιάλι το κρυφό κυλούσαν ειδυλλιακά, μέχρι που η Σάρα κτυπήθηκε χωρίς καμία προειδοποίηση από την επάρατη νόσο. Μια νύχτα, ξάγρυπνη στο κρεβάτι από τους φοβερούς πόνους, μετρούσε τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα μέχρις ότου σκάσει το φως για να μπει στο αμάξι, να πάει σε κλινική (σελ. 17).

Η Γαλάτεια απαντούσε με τα σπασμένα της ελληνικά, που τα διόρθωνε εκείνος. Πρώτη συστήθηκε η Γαλάτεια όταν εκείνος της έδωσε το χέρι του. Ο Αγαμέμνων, αυτό ήταν το όνομά του, το σχολίασε.

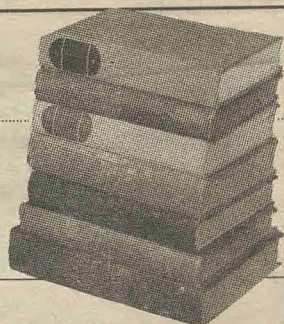
Εσύ με όνομα του Τρωικού Πολέμου. Κι ο πατέρας μου ήρωας του ίδιου πολέμου: Αχιλλέας.

Υπάρχουν χωριά στην Κύπρο, της είπε όπου θα συναντήσεις όλα τα ονόματα της Ιλιάδας. Τη μητέρα μου τη λένε Ιφιγένεια και την αδελφή μου Εκάβη. Αλλά και το δικό σου όνομα είναι αρχαίο.

Ναι, είμαι μια από τις πενήντα νύμφες της θάλασσας (σελ. 36).

Το βιβλίο παρακολουθεί, με εκπληκτική ακρίβεια, την πορεία μιας αγαπημένης, με όλες τις δυσκολίες και τα απρόοπτα, οικογένειας. Ο Αχιλλέας και η Σάρα μα, κυρίως, η Γαλάτεια είναι απολαυστικοί ήρωες. Παρότι εραστές της τέχνης, παραμένουν γήινοι, αλλά και παραμένοντας γήινοι πετάνε σαν τα πουλιά. Τα συναισθήματα αλλάζουν διαρκώς, υπάρχει έντονο σκαμπαπέβασμα το οποίο όμως ουδέποτε αλλοιώνει τα φυσικά χαρίσματα των ηρώων, ακόμα και όταν κτυπάει την πόρτα τους η δυστυχία.

Για μένα, βεβαίως, πρωταγωνίστρια της νουβέ-

Πανίκου Παιονίδη

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Όλα τα χρώματα της θάλασσας

Νουβέλα

Αθήνα - Λεμεσός
2005

λας είναι η Γαλάτεια. Τα ταξίδια της στη Νέα Υόρκη, στο Λονδίνο, στη Μόσχα διαπέρασαν το πετσί μου, καθώς είχαν ως κίνητρο την αυτού μεγαλειότητα της Αγάπης - τα υπόλοιπα έπονται, η Αγάπη είναι η ευτυχής δυστυχία στον ανθρώπινο βασίλειο.

Θυμήθηκε. Ήταν στα γενέθλια της Σάρας όταν ο Σλάβας έβαλε στο τραπέζι μια μπουκάλα βότκα. Η Γαλάτεια θέλησε να δοκιμάσει κι ο Σλάβας έριξε μερικές σταγόνες στην κόκα κόλα της. Η βραδιά των γενεθλίων κύλούσε όμορφα, η Σάρα είχε κέφι και πρότεινε να οργανωναν οι τρεις τους έκθεση από κοινού. Ενθουσιάστηκε ο Σλάβας και πρότεινε ένα από τα έργα της έκθεσης να το δουλέψουν κι οι τρεις μαζί. Και να 'ναι σε τρία επίπεδα. Ουρανός, επιφάνεια της θάλασσας και βυθός. Ήπιαν οι τρεις στην υγεία του σχεδίου, ο Σλάβας κατέβασε ολόκληρο το ποτήρι του, το ίδιο και η Σάρα. Η Γαλάτεια για να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων πήρε την μπουκάλα, άδειασε το ποτήρι της με την κόκα κόλα και προτού προλάβουν να την εμποδίσουν, το γέμισε με βότκα και το ήπια. Ούτε και που κατάλαβε τι συνέβη. Είχαν αρχίσει να στριφογυρίζουν τα πάντα γύρω της. Νόμισε πως ήρθε το τέλος της. Την ξάπλωσαν στο ντιβάνι και της έβαλαν κομπρέσες στο μέτωπο. Ήταν φοβερή εκείνη η εμπειρία. Της προκαλούσε αναγούλα ακόμα κι η θέα στο τραπέζι μιας μπουκάλας με βότκα (σελ. 47).

Το βιβλίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κυπρόπεια, Σειρά: Λογοτεχνία, και αφιερώνεται από το συγγραφέα στις τέσσερις εγγόνες του: Μαργαρίτα, Μαρίνα, Μελίνα και Έλλη.

ιδες εμπνέουν πάθη

...πί δέ...
...οποί...
...σ' αυ...
...ει κα...
...αι για...
...εφη...
...αταρ...
...ηλες...
...πιθυ...
...μου...
...εκμε...
...ει κά...
...ού τη...
...ον για...
...υ. Στο...
...ανείσ

να περιμένε...
...θί θα σοκαριζόταν από τις σχέσεις που διατηρούσαν οι δύο φίλοι του. Αλλά δεν συνέβη τίποτε τέτοιο, αντίθετα, ζήλευε την τύχη τους. Είχε και ο ίδιος επιχειρήσει να προσεγγίσει γυναίκες μιας κάποιας ηλικίας ελπίζοντας να αποκτήσει σχέση μαζί τους, αλλά τον απέρριπταν λόγω ηλικίας. Αυτό που θεωρώ συγκλονιστικό στην αφήγησή του ήταν πως δεν κατηγορούσε τις ερωμένες των φίλων του για το ότι τους αποπλάνησαν, καθώς ήταν σαφώς πιο μεγάλες από εκείνους, αλλά για το ότι κάποια στιγμή θέλησαν οι ίδιες να διακόψουν τη σχέση τους. Ο ίδιος μάλιστα έκανε λόγο για το πόσο σκληρές και άκαρδες είναι οι γυναίκες ειδικώς και γενικώς. Όταν του υπενθύμισα πως ο χρόνος, η ζωή - η ηλικία τελικά - θα κατέστρεφαν ούτως ή άλλως την ευτυχία αυτού του κου-

αρτέτου, δεν ήθελε να το δεχθεί.

Η Λέσινγκ παραμένει αισιόδοξη για την εξέλιξη των ερωτικών αισθημάτων στην εποχή μας:

Αντί να γράψω ένα μυθιστόρημα για έναν απαγορευμένο έρωτα, θέλησα να αφηγηθώ, ξεκινώντας από μια αληθινή ιστορία, πώς και γιατί ένας έρωτας μπορεί να διαρκέσει δέκα χρόνια, κάτι που δεν είναι και λίγο. Όσο για το θέμα της διαφοράς ηλικίας, όταν δημοσίευσα το Έρωτας, ξανά, έλαβα πολλά γράμματα αναγνωστριών μου που μου περιέγραφαν τις σχέσεις που είχαν με κατά πολύ μικρότερους εραστές.

Εχοντας και η ίδια εγγόνια και δισέγγονα, η Λέσινγκ διαφεύγει τον κίνδυνο να περιπέσει σε παρόμοια κατάσταση με αυτή των δύο ηρωίδων της, αφού όπως λέει: Ζω στο Λονδίνο και τα εγγόνια μου στη Νότια Αφρική. Ετσι, δεν μπαίνω και τόσο στον πειρασμό να τους αναστατώσω τη ζωή!

(Κείμενο: Βίκη Τσιώρου)

